

ELLIE DEAN

Altijd in
mijn hart

ROMAN

Engeland, 1941. De zusjes Sarah en Jane zijn van Singapore naar Engeland gevlucht. Net als ze denken eindelijk veilig te zijn, ontvangen ze een naar bericht...

ELLIE DEAN

*A*ltijd in
mijn hart

De Fontein

1

Malaya, december 1941

De Fullers woonden op een afgelegen rubberplantage in een grote, maar eenvoudige houten bungalow met een golfplaten dak, die op hoge palen stond en halverwege een heuvel boven het bladerdak uitstak. Toch kleedden ze zich altijd om voor het diner, zelfs als ze alleen waren.

Vanavond hadden ze echter een gast, een heel bijzondere gast zelfs, en de negentienjarige Sarah Fuller had extra moeite gedaan om er op haar voordeligst uit te zien. In plaats van de gebruikelijke katoenen blouse en rok en de lage schoenen waarin Philip Tarrant haar elke dag op het kantoor van haar vader zag, had ze een shantoung jurk aangetrokken met de kleur van dikke room, die soepel om haar slanke figuur viel. Haar lichte huid werd benadrukt door het snoer parels om haar hals en ze had een frangipanebloem in haar pas gewassen blonde haar gestoken.

Philip was vierentwintig en zag er bijzonder knap uit in zijn witte overhemd en smoking. Hun blikken kruisten elkaar veelvuldig aan de met kaarsen verlichte tafel en in die momenten van stille intimiteit had de blos op Sarahs wangen weinig te maken met de vochtigheid en de warmte van de tropische avond.

De lange, donkere en knappe Philip was de zoon van de rijke eigenaar van de plantage. Hij was als schooljongen uit Malaya vertrokken en achttien maanden geleden teruggekeerd naar het magnifieke witte koloniale huis van de familie, dat hoger op de heuvel tussen de bomen stond, om de leiding over de plantage over te nemen van zijn zieke, alleenstaande vader, die in de veel koelere Cameron Highlands was gaan wonen.

Philip werd door de ambitieuze moeders met huwbare dochters op het

schiereiland beschouwd als een grote vangst, maar hij leek alleen oog te hebben voor Sarah, wat zij nog steeds een wonder vond.

Ze was tenslotte slechts de dochter van de bedrijfsleider van de plantage, een gewone secretaresse die in tegenstelling tot de meesten van haar leeftijdsgenoten nog nooit uit Malaya was weggeweest, omdat haar vader sterk gekant was tegen Engelse kostscholen en het gezin bij elkaar wilde houden. Door de blanken in Malaya werd ze met een zekere terughoudendheid bekeken en dat was erger geworden sinds Philip belangstelling voor haar toonde.

Sarah rukte haar blik van hem los en probeerde te genieten van het heerlijke eten, waar hun Chinese kok, Wa Ling, het grootste deel van de dag mee bezig was geweest. Ze wist precies hoe de ingewikkelde sociale hiërarchie in deze koloniale buitenpost in elkaar zat en besepte heel goed dat de mensen die beweerden dat een dergelijke verbintenis nooit zou standhouden met openlijke voldoening zouden reageren als deze broze relatie met Philip op niets zou uitlopen.

Maar voorlopig koesterde ze zich in de liefde in zijn ogen als hij naar haar keek en genoot ze van de klank van zijn stem en zijn nabijheid als ze samen aan het werk waren op het kantoor, zich over kaarten van de grote plantage bogen en met haar vader, die de plantage al vele jaren bijna eigenhandig leidde, discussieerden over contracten met scheepvaartmaatschappijen en de capaciteit van pakhuizen.

Ze zette deze gedachten van zich af en luisterde naar de gesprekken aan tafel. Haar moeder, Sybil, was niet zo geanimeerd als anders en hoewel haar vergevorderde zwangerschap werd verhuld door een volumineuze chiffon jurk, wist Sarah dat ze het niet gemakkelijk had met deze warmte. Maar Sybil Fuller was geen vrouw die zich door zulke dingen uit het veld liet slaan en ze zag er zoals altijd mooi en sereen uit met haar lichte haar en delicate trekken, die werden verlicht door de warme gloed van de kaarsen terwijl ze een waakzaam oog hield op Jane, haar jongste dochter.

Sarah voelde zoals gewoonlijk een steek van bezorgdheid toen ze naar haar zusje keek. Jane was zeventien en heel mooi als ze niet een van haar grappige buien had. Mensen die haar niet kenden, hadden soms niet door dat Jane anders was dan andere meisjes van haar leeftijd, want nadat ze

vier jaar geleden een ongeluk had gehad bij het paardrijden en zwaar hoofdletsel had opgelopen, had de dokter gezegd dat ze altijd een kind van twaalf zou blijven. Toch was er nog iets over van de jonge vrouw die ze had kunnen worden: ze kon wiskundige problemen oplossen die Sarah ver boven de pet gingen en dat talent bood iets van hoop dat ze op een dag ten minste een deel van haar potentieel zou kunnen vervullen. Het tragische ongeluk had een schaduw geworpen over het hele gezin, maar met veel liefde en vastberadenheid hadden ze ervoor gezorgd dat Jane doorging met school en een intrinsiek deel bleef uitmaken van hun hectische levens, in weerwil van wat andere, minder welwillende mensen daarvan zeiden.

Sarah zag dat Philip aan Jane's lippen hing toen die uitlegde hoe ze eindelijk een wiskundig raadsel had weten op te lossen waar ze al een paar dagen mee bezig was geweest. Toen ze besepte dat hij met zijn hele aandacht bij haar zus was, keek ze naar haar vader.

Jock Fuller was een imposante figuur in zijn smoking en met zijn strik om, maar Sarah wist dat hij zich meer op zijn gemak voelde als hij in een verschoten overhemd en wijde korte broek of oude rijbroek en met zijn gehavende en met zweet doortrokken hoed diep over zijn ogen tussen de bomen door liep om de tappers en de koelies te controleren.

Jock was stevig gebouwd en had brede schouders, een dikke bos haar die nog niet grijs werd en een zwerige krulsnor, waarachter zijn dikke, goedgevormde lippen bijna helemaal schuilgingen. Hij was vijfenveertig, maar zijn ogen waren nog steeds helderblauw, hoewel ze staalgrijs werden als hij boos was. Zijn gezicht was verweerd door de vele jaren in de zon, maar op de plek waar de rand van zijn hoed altijd zat, was een strook bleke huid te zien en zijn vierkante hand leek te groot voor het delicate kristallen glas dat hij naar zijn lippen bracht en voor de gouden zegelring, die fonkelde in het flakkerende licht. Sarah wist echter dat die hand heel zacht kon zijn en dat zijn ruwe, onbehouwen uiterlijk een liefhebbend hart en een sterk gevoel voor eerlijkheid verborg.

Ze liet de gesprekken om zich heen kabbelen en keek met plezier naar de grote, vierkante kamer, die ze al heel haar leven kende. In het midden stond de lange eettafel, die plaats bood aan twintig mensen als alle losse

bladen eraan waren vastgemaakt. De houten wanden waren voor het grootste deel leeg, op een grote, ingelijste afbeelding van de koning en de koningin na, die de ereplek innam boven de glanzend gewreven teakhouten chifonnière voor het kristal en het mooie zilver. Aan weerskanten van de deur naar de salon stonden twee uit de kluiten gewassen Chinese potten en in een hoek was een grote pot met een varen gezet om een bijzonder koppige vochtplek aan het zicht te onttrekken. Vocht en schimmel waren de grote vijanden in dit tropische paradijs en niets ontkwam eraan.

De deuren stonden open om eventuele briesjes die vanuit het bos over de afgeschermdde veranda trokken binnen te laten, en de gordijnen van witte voile waaierden zachtjes uit over de hardhouten vloerplanken. De kaarsen flikkerden door de luchtcirculatie van de plafondventilators en het licht glinsterde op het zilver en kristal, die door lichtvoetige bedienden zorgvuldig op het sneeuwwitte linnen tafelkleed waren geplaatst. Midden op de tafel stonden kommetjes met kleurrijke bloemen en het porselein was heel teer en had een gouden randje.

Op momenten als deze gloeide Sarah inwendig van tevredenheid. Ze hield van dit huis, van de mensen om haar heen en van de geuren en geluiden van het land dat altijd haar thuishaven zou zijn. De wereld buiten het schiereiland trok haar niet aan, want haar hart lag hier. En net als haar vader was ze niet van plan hier ooit weg te gaan.

Toen de borden werden vervangen door kristallen kommetjes met lychees in een lichte siroop en zacht ijs nam Sarah een slokje van de koele wijn. Ze glimlachte naar haar jongere zus, die onrustig heen en weer begon te schuiven. ‘Even wachten tot iedereen heeft, Jane,’ fluisterde ze.

Jane leunde achterover en trok een lelijk gezicht. ‘Het is zo saai om met de volwassenen te moeten eten,’ mopperde ze. ‘Ik eet veel liever met Amah.’

Sarah lachte en trok aan de lange blonde vlecht die over Jane’s schouder viel. ‘Dat zal best,’ zei ze. ‘Amah verwent je. Maar je bent nu een grote meid en het is belangrijk dat je je leert gedragen aan de eettafel.’

Jane slaakte een diepe zucht en keek naar hun moeder, die haar lepel in het dessert stak. Meteen deed ze hetzelfde en door de haast liep het ijs over haar kin en dreigde het een vlek te maken op haar mooie witte jurk.

Sarah gaf haar snel een linnen servet om het ijs op te deppen en Jane trok een ondeugende grijns, alsof ze wist dat ze zich slecht gedroeg, maar ermee weg kon komen.

Eindelijk was de maaltijd voorbij en toen de bedienden stil de tafel begonnen af te ruimen, ging Jane op zoek naar Amah en liepen de anderen de salon in. Niemand haastte zich in de tropen, vooral niet in het regenseizoen, wanneer de temperatuur en de vochtigheidsgraad stegen en de regen niets uitrichtte tegen de verstikkende hitte.

In de salon waren glazen deuren naar de achterveranda, die uitzicht bood op de beboste heuvels achter de bungalow, waardoor dit deel van het huis altijd in een donkergroene schaduw lag. Er stonden rotanstoelen met dikke kussens, teakhouten tafels en kasten met sierlijke kunstvoorwerpen. Aan een van de wanden hing een verzameling inlandse speren en tussen de strategisch geplaatste potten met varens stonden verscheidene grote, prachtig gesneden beelden. Op een andere wand had Jock een enorme wereldkaart vastgespeld en daaronder stond een lange, smalle tafel die inmiddels was begraven onder papieren, tijdschriften en schimmelende boeken. In een hoek van de kamer stond een kerstboom, versierd met engelenhaar en glanzende ballen, en vanaf de top keek een oude en nogal gehavende engel treurig op hen neer. Er lagen nog geen cadeautjes onder, want het was nog vroeg in december.

Toen de bedienden de koffie binnenbrachten en de kopjes ronddeelden, hoopte Sarah dat zij en Philip konden wegglippen en een paar rustige momenten met zijn tweeën konden hebben, maar haar vader had andere plannen; hij was met zijn stevige lijf in zijn favoriete rotanstoel bij de radio gaan zitten en drong erop aan dat Philip naast hem plaatsnam, zodat ze bij een glas cognac en een sigaar konden praten over de oorlog in Europa.

Philip wierp haar een verontschuldigende blik toe, maar er was niets tegen te doen. Jock vond het heerlijk om de onverdeelde aandacht van de jongeman te hebben en was al snel op dreef met zijn ideeën over wat er gedaan moest worden om Hitler tegen te houden. Zo te zien was hij vastbesloten om Philip en het gesprek van die avond helemaal in beslag te nemen.

Saraha's teleurstelling groeide terwijl ze koffie dronk en haar vader maar door bleef zeuren. Ze had het allemaal al eens eerder gehoord. Straks zou hij de radio afstemmen op het nieuws van de BBC World Service, dat hij vervolgens tot ver in de nacht tot in detail zou bespreken.

Sybil Fuller zag dat kennelijk ook al aankomen en zette met een geërgerde zucht haar koffiekopje op het lage tafeltje. 'Jock,' zei ze, 'ik denk echt dat we het ergens anders over moeten hebben. Dit is geen geschikt gesprek voor na het diner; al dat gepraat over oorlog geeft maar onrust en dat is niet goed voor mij en ook niet voor de baby.'

Jock keek haar met een mengeling van genegenheid en ongeduld vanonder zijn donkere wenkbrauwen aan. 'Onrust of niet, lieveling,' zei hij bars, 'het is onze plicht om het nieuws van thuis bij te houden.'

Sarah glimlachte. Pa noemde Engeland altijd 'thuis', maar in feite had hij nog nooit voet op Engelse bodem gezet, want hij was geboren in Schotland en was als baby in de armen van zijn moeder naar Malaya vertrokken om zich bij zijn vader te voegen. Zijn leven draaide om Malaya en rubber en hij zou net zo min in Engeland kunnen wonen als een van de exotische vogels uit het omringende oerwoud.

Sybil wapperde met haar hand. 'Hitler heeft het grootste deel van Europa al in zijn greep. Wat kan hem ervan weerhouden om de jappen in te zetten en...'

'Wij zitten in een bevoorrechte positie,' viel Jock haar in de rede terwijl hij tegen de kussens leunde, zijn lange benen strekte en een trek van zijn sigaar nam. 'De Japanners mogen in 1940 een verbond hebben gesloten met Hitler, maar tot dusver beperkt de oorlog zich tot Europa en ik ben van mening dat dat zo zal blijven.'

'Waarom bouwen ze dan overal schuilkelders?' protesteerde Sybil, die vastbesloten leek om hem tegen te spreken.

'Dat is gewoon om paniekzaaiers de wind uit de zeilen te nemen,' zei hij snuivend. 'Het is uitgesloten dat Japan luchtaanvallen uitvoert op Malaya. Hun dichtstbijzijnde basis is in Indochina, bijna duizend kilometer hiervandaan, en ze hebben geen langeafstandsvliegtuigen. Als ze ons over zee aanvallen, worden ze opgepikt door ons eersteklas radarsysteem en krijgen ze de

volle laag van de grote kanonnen die we langs de hele kust hebben opgesteld. De ondoordringbare jungle en de mangrovemoerassen beschermen ons heel doeltreffend tegen een aanval over land en de Britse troepen zullen ons verdedigen tot de laatste snik. Singapore en Malaya zijn onneembare forten, bedoeld om de Britse bezittingen in het Verre Oosten te beschermen, en ons rubber is van essentieel belang voor de oorlogsinspanning.’

‘Toch zit het me helemaal niet lekker,’ mompelde Sybil.

Jock knikte naar de huisjongen, die stilletjes op een biezen mat bij de deur zat, en wachtte tot de cognacglazen weer waren volgeschonken. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken, lieve,’ zei hij zelfgenoegzaam, terwijl hij de cognac in het glas liet walsen. ‘Noch die miezerige huisschilder Hitler, noch die laffe jappen durven deze kusten aan te vallen. Ze weten heel goed uit welk hout wij Britten zijn gesneden en we zouden ze binnen de kortste keren schoppend en schreeuwend terugsturen naar waar ze vandaan komen.’

Sybil leek geen trek meer te hebben in de discussie, want ze slaakte een diepe zucht, rolde met haar ogen en zei niets meer, maar Sarah wist wat haar moeder echt dwarszat, en dat had weinig te maken met schuilkelders en de oorlog.

Sybil was tweeënveertig en behoorlijk van slag door deze onverwachte zwangerschap. Hoewel ze inmiddels vrede had met haar toestand en uitkeek naar de bevalling, had ze moeite met de hitte en de vochtigheid. Ze was een liefhebbende moeder, maar in haar hart was ze een societyfiguur, die verwend werd door Jock, aanbeden door haar dochters en bewonderd door haar vrienden om haar schoonheid en geestigheid en het feit dat ze overall het stralende middelpunt was. Ze was gewend aan een goede gezondheid en een druk sociaal leven en had grote moeite met haar huidige gebrek aan energie, dat haar gekluisterd hield op de afgelegen plantage, waar ze alleen maar prikkelbaar werd.

Ze was geboren in een rijke en bevoorrechte familie van Australische suikerexporteurs met zeer goede connecties, en was op haar twintigste voor een vakantie met haar ouders naar Malaya gekomen. Daar had ze Jock ontmoet op een feest en een dag nadat ze eenentwintig was geworden

en het geld van haar overleden grootmoeder had geërfd, was ze tegen de wens van haar ouders met hem getrouwd. Jock was toen nog maar in opleiding tot manager van deze rubberplantage en was niet de rijke, ambitieuze theeplanter of reder die ze voor ogen hadden gehad voor hun dochter. Sarah wist dat ze nog steeds van hem hield en dat ze een sterk en liefdevol huwelijk hadden, maar ze begreep ook dat haar moeder het gezinsleven en haar huiselijke plichten af en toe moest kunnen verwisselen voor de heerlijkheden van Singapore.

In tegenstelling tot Jock, die de voorkeur gaf aan de rust en de orde op de plantage, hield Sybil van Singapore en alles wat die stad te bieden had. Voor haar zwangerschap had ze zichzelf en Jane vaak door haar chauffeur naar hun bungalow in de buurt van Raffles Place laten brengen, waar ze haar vele vrienden kon ontvangen en bij hen op bezoek kon gaan, de lunch kon gebruiken bij Raffles en tennispartijen, cricketwedstrijden en picknicks kon bijwonen voor ze de hele nacht ging dansen in de populaire Singapore Club. Maar een paar maanden geleden had Jock met zijn vuist op tafel geslagen en haar verboden nog te reizen, en Sybil werd rusteloos.

‘Ik denk dat ik mijn koffie maar mee naar buiten neem,’ zei Sarah toen de twee mannen naar de grote kaart liepen, die Jock bijna helemaal vol had gestoken met punaises in verschillende kleuren. ‘Waarom ga je niet mee? Het is daar misschien koeler.’

Sybil pakte haar hand en kwam moeizaam uit de diepe stoel, terwijl Jock bleef oreren en naar de kaart bleef wijzen. ‘Wat een goed idee,’ zei ze zacht. ‘Er hangt hier genoeg warme lucht om een hele vloot sperballonnen op te laten.’

Ze giechelden toen ze arm in arm de veranda op liepen, waar de plafondventilators de warme lucht in beweging brachten. De huisjongens hadden de olielampen aan de balken aangestoken en haastten zich om de *mems* van meer kussens en koffie te voorzien, maar ze werden weggewuifd door Sybil, die zich op een stoel liet zakken, een sigaret opstak en zich eindelijk leek te ontspannen.

Sarah bleef bij de balustrade staan, niet in staat om rustig te gaan zitten, omdat al dat gepraat over de oorlog haar angst had aangewakkerd dat het

schiereiland zou worden aangevallen. Ze had de fortificaties aan de kust gezien – het lelijke prikkeldraad, het luchtafweergeschut, de bunkers en de schuilkelders voor de burgers – en ze had gehoord dat er elke dag troepenschepen aankwamen in de haven van Singapore. Ondanks de bewijzen van het tegendeel en de geruststelling van haar vader deelde ze de twijfels van haar moeder over hun veiligheid als ze echt zouden worden aangevallen.

Maar ze had geen zin om daarover te piekeren en keek door de stevige schermen, die de veranda moesten behoeden voor vliegen en muskieten, naar de zwarte, stille bergen en het oerwoud dat zich daarover uitstreckte en tot aan de randen van de plantage reikte. De oranje vlammen in de olielampen flakkerden in het briesje, dat nog steeds iets van de hitte van de dag meedroeg in zijn mufte adem. De geur van het oerwoud overweldigde bijna de delicate geuren van de orchideeën, de jasmijn en de frangipani, die in wilde overvloed tussen de bomen groeiden. Er fladderden motten tegen de schermen, de muskieten jankten en in het donker knipperden de kleine speldenprikjes licht van de vuurvliegjes, terwijl het diepe getoeter van de makaken weerklonk in de nacht.

Er bereikten haar nog andere oerwoudgeluiden terwijl ze daar stond: het eenzame gehuil van een wilde hond, dat haar altijd de rillingen bezorgde, de gil van een klein dier op het moment voor zijn dood en het voortdurende geklik en getik van miljoenen insecten en krekels. Ze was geboren met deze geluiden en geuren en ze waren haar zo vertrouwd als haar eigen gezicht in de spiegel. Het bestond toch niet dat dat allemaal kapotgemaakt zou worden door zoiets lelijks als een oorlog?

Sybil moest hebben gevoeld waar haar dochter aan dacht. ‘Je vader heeft gelijk, schat,’ fluisterde ze. ‘Ik probeerde hem alleen maar op de kast te jagen, omdat ik niets anders te doen had. Dat was heel ondeugend van me, dat weet ik, maar soms...’ Ze drukte met onnodige kracht haar sigaret uit. ‘We zijn hier volkomen veilig, je zult het zien. Het enige echte gevaar is dat we allemaal doodgaan van verveling.’

‘Als je iets te doen wilt hebben, kunnen we wel een spelletje kaart spelen,’ opperde Sarah met enige tegenzin. ‘Of we kunnen de legpuzzel afmaken waarmee we vorige week zijn begonnen.’

Dat idee leek Sybil ook niet aan te staan, want ze trok een lelijk gezicht, gaapte flink en zwaaide haar voeten van het voetenkrukje. 'Ik ga Jane instoppen en dan ga ik ook naar bed.'

Sarah was meteen ongerust. 'Het is nog heel vroeg. Voel je je niet goed?'

Sybil duwde zich omhoog en kwam bij Sarah staan. Haar goede humeur was weer terug en ze zei: 'Het gaat prima met me, maar ik heb genoeg van deze dag.' Met een glimlach streekte ze Sarahs wang. 'Ik zal Philip redden van je vader en hem naar buiten sturen. Daar zal hij inmiddels wel aan toe zijn en jullie hebben wel een rustig minuutje verdiend.'

Sarah bloosde en boog haar hoofd. 'Dat zou heerlijk zijn, maar je weet hoe pa is. Hij zal erop staan dat we naar het nieuws luisteren.'

'Ik begrijp echt niet waarom,' zei Sybil met een zucht. 'Het is tegenwoordig niets dan kommer en kwel.' Ze gaf Sarah een zoen op haar wang en wendde zich af. Net op dat moment kwam de oude Amah uit de schaduw verderop op de veranda. Haar blote voeten maakten geen enkel geluid op de gebeitste planken en haar tengere gestalte werd omvat door een eenvoudige sarong.

'Kom, mem, het is tijd om te gaan rusten,' zei ze zacht en ze nam Sybil bij de arm. 'Ik heb een fijne olie om uw benen en rug te masseren. U zult vannacht goed slapen.'

'Ik moet eerst Jock en onze gast welterusten wensen en bij Jane kijken,' zei Sybil.

Sarah keek ze na toen ze het huis in gingen. De kleine Maleise vrouw zorgde al voor Sybil voordat Sarah was geboren en ze hielden allemaal van haar en vertrouwden haar. Niemand wist hoe oud ze was, maar haar rimpelige gezicht en sneeuw witte haar weerspraken de bijna jeugdige gratie van haar houding en de elegantie van haar handen als ze die gebruikte om haar woorden kracht bij te zetten. Hoewel ze al heel lang bij hen was, wisten ze maar heel weinig van haar af, maar het gerucht ging dat ze familie had in Singapore.

Sarah pakte een sigaret uit de zilveren doos op de lage tafel en stak hem aan. Ze was er nog niet klaar voor om weer naar binnen te gaan. Er was nog steeds een kans dat Philip naar buiten zou komen. Maar terwijl ze daar

stond, omgeven door het vochtige fluweel van de tropische nacht, hoorde ze het statische geruis van de grote radio en ze wist dat de reddingspoging van haar moeder was mislukt. Ze zouden er nu geen van tweeën meer onderuit komen, want haar vader stond erop dat iedereen die nog wakker was naar het nieuws luisterde. Maar nu Philip er was, zou hij haar afwezigheid misschien niet opmerken.

Toen klonk zijn stem. 'Sarah? Sarah, ik weet dat je buiten bent. Het nieuws gaat beginnen.'

Ze drukte onwillig de half opgerookte sigaret uit en ging weer naar binnen. 'Het is buiten veel koeler,' zei ze overredend. 'Ik dacht dat Philip en ik...'

'Niet nu, schat.' Hij stak zijn hand op om haar tot stilte te manen toen de klok van de Big Ben het nieuws aankondigde.

Sarah liet zich op een stoel zakken en glimlachte naar Philip, die nogal overdonderd leek door de preek die hij net over de oorlog had gehad. Arme Philip, hij was zo graag in dienst gegaan, maar door zijn verantwoordelijkheden op de plantage had hij een noodzakelijke functie en moest hij zich net als haar vader beperken tot de plaatselijke vrijwilligers-eenheid. Ze wist echter dat hij door zijn zakelijke contacten goed geïnformeerd was over het leger en de overheid en waarschijnlijk meer over de oorlog wist dan Jock. Hij was natuurlijk veel te beleefd om tegen Jock in te gaan of hem erop te wijzen dat veel van zijn oordelen ietwat ouderwets en kortzichtig waren.

Omdat haar vader voorovergebogen op zijn stoel zat en helemaal opging in de radio, konden Sarah en Philip elkaar verlangende blikken toewerpen terwijl ze met een half oor luisterden naar wat de nieuwslezer zei.

Het nieuws was net zo somber als haar moeder had voorspeld. De rantsoenering in Groot-Brittannië was strikter dan ooit, de verplichte militaire dienst was uitgebreid naar mannen en ongebonden vrouwen van achttien tot eenenvijftig en er had een luchtaanval plaatsgevonden op het oosten van Engeland, hoewel er weinig schade werd gemeld. Iets bemoedigender was het nieuws dat de Russen in Moskou een groot tegenoffensief tegen de Duitsers hadden ingezet en zowaar enige vooruitgang boekten.

Toen het nieuws was afgelopen kwam Philip overeind. ‘Ik moet afscheid nemen, meneer,’ zei hij kordaat. ‘Ik heb morgenochtend vroeg een afspraak met Harris in de pakhuizen in Singapore en ik moet nog wat papierwerk doornemen voordat we de lading kunnen verschepen.’

‘Ik hoopte eigenlijk dat we het eens over de Japanse kwestie konden hebben,’ zei Jock met zijn zware stem, ‘maar ik veronderstel dat dat kan wachten.’ Hij moest de blik tussen Sarah en Philip hebben opgemerkt, want opeens brak er een brede glimlach door op zijn gezicht. ‘Ik denk dat ik maar naar bed ga,’ zei hij. ‘Sarah laat je wel even uit.’

Philip schudde hem de hand en toen Jock de kamer uit was gebeend, draaide hij zich met een liefhebbende glimlach om naar Sarah en vlocht zijn vingers door die van haar. Zo liepen ze samen bij de muziek van een heel orkest aan krekels de warme nacht in.

Sarah ging stilletjes tegen hem aan staan en gaf zich over aan zijn kus. Haar lichaam versmolt met het zijne en ze liet zich meeslepen door haar gevoelens. Ze had zich nog nooit zo gevoeld en hoewel ze het steeds moeilijker vond om er niet te ver in mee te gaan, wist ze dat ze zich moest inhouden.

‘O, Sarah,’ zei hij iets later ademloos. ‘Ik heb er de hele avond naar verlangd om je te kussen.’ Hij trok zich iets terug, maar hield haar nog steeds tegen zich aan en keek naar haar opgeheven gezicht. ‘Ik hou van je, lieveling, en ik kan me geen leven zonder jou voorstellen.’ Toen kreeg hij opeens iets aarzelends en hij nam nog iets meer afstand.

‘Wat is er?’ vroeg ze toen er een plechtige trek op zijn gezicht verscheen en hij zijn hand in het jasje van zijn smoking stak.

‘Ik hoop dat je niet schrikt van wat ik ga doen, Sarah,’ zei hij haastig. ‘Denk je dat je, als al die gekte voorbij is, dat je er dan over zou willen denken...’

Haar hart bonsde zo hard dat ze er zeker van was dat hij het hoorde. ‘Wat wil je nu eigenlijk zeggen?’ spoorde ze hem zachtjes aan.

Hij liet zich op een knie zakken. ‘Wil je met me trouwen, Sarah?’ vroeg hij haastig. ‘Wil je van mij de gelukkigste man ter wereld maken door mijn vrouw te worden?’

Ademloos keek ze op hem neer. Dit was het moment waarvan ze had gedroomd, dit waren de woorden waarvan ze had gedacht dat ze ze nooit zou horen, en ze werd bijna verblind door tranen van vreugde. ‘O, Philip,’ verzuchtte ze. ‘Ja. Natuurlijk wil ik dat.’

Hij sprong overeind, trok haar tegen zich aan en overlaadde haar gezicht met kussen. En toen maakte hij een sieradendoosje open en prutste met de diamanten ring in het nestje van fluweel. ‘Deze is van mijn moeder geweest,’ zei hij zachtjes toen hij hem aan Sarahs vinger schoof. ‘En ik geef hem met heel mijn hart aan jou.’

‘Ik zal hem voor altijd koesteren.’ Ze zag hoe volmaakt hij paste en hoe mooi de solitairdiamant was toen hij het licht van de flakkerende lantaarns ving. Ze keek vol verrukking naar hem op. ‘Ik zou het het liefst aan de hele wereld willen vertellen,’ zei ze. ‘Ik zou het hele huis wakker willen maken en het van de daken willen schreeuwen.’

‘Ik ook, liefje.’ Philip trok haar weer in zijn armen. ‘Maar ik moet je vader nog om toestemming vragen,’ gaf hij toe. ‘Denk je dat hij het heel erg zal vinden dat ik een beetje op de zaken vooruit ben gelopen?’

Sarah schudde haar hoofd en gichelde, maar als ze nog iets had willen zeggen, werden haar woorden gesmoord door zijn hartstochtelijke kus, en de rest van de zwaar geplaagde wereld leek te vervagen toen ze zich verloren in elkaars armen.

Dit is het vijfde boek in de serie Een veilige haven
Eerste druk november 2022

Oorspronkelijke titel *Always in my Heart*

Oorspronkelijke uitgever Arrow Books

Copyright © 2013 Ellie Dean

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie vrouwen: © Trevillion/Stephen Mulcahey;

achtergrond: Shutterstock en De Weijer Design

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5992 3

ISBN e-book 978 90 261 5993 0

ISBN luisterboek 978 90 261 5994 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.